

— Е, та що, по-дълбоко е сега за плуване, — отвърна Ненчо и заплува към тях.

Той плуваше сръщу течението на придошлата рѣка. Дѣцата отъ брѣга уплашени слѣдѣха усилията му... Ненчо уморенъ вече удряше слабо съ краката, силното водно течение го грабна, понесе и го завъртѣ въ вира. Другъ пжтъ това бѣше играчка за него, но сега — водата бѣ голѣма, той уморенъ, уплаши се, сбърка се... Искоочи въ мигъ надъ водата, но тя го завъртѣ пакъ и пакъ го обърна. Той се засили още веднажъ, извика надъ водата „ей“... и се изгуби отново...

Писнаха въ единъ гласъ дѣцата на брѣга. Грабнаха дрехитѣ си и голи припнаха въ разни посоки по полето. Добри и Слави останаха сами и слисани и обезумѣли отъ страхъ треперѣха на пѣсѣка. Но бързо се съвзеха и едновременно и двамата се спуснаха въ рѣката. Течението ги понесе. Добри, който бѣ по-близо до вира, се обърна. Слави видѣ това и уплашенъ се изправи по сръдѣ рѣката въ плиткото и извика:

— Помощь!... Помощь!... Удавиха се!...

Гласътъ му бѣ слабъ и дрезгавъ и шумътъ на рѣката го заглуши...

*

Слънцето се бѣ наклонило къмъ западъ. Жѣтваритѣ бѣха поели привечернитѣ си пѣсни:

„Повѣй, повѣй, хладни вѣтре,
Повѣй, разхлади ни;
Разхлади ни морна снага
Вѣтре, отвори ни “...

Пѣсенъта се лѣеше тихо и тжжно далечъ по полето. Чуваха се и други пѣсни и провиквания — цѣлото поле ехтѣше...

(Слѣдва)

Ал. Спасовъ.

